

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος III'

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκαστ. ἔτους καὶ ἐνὶ ἰτήσισι. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 39.

16 Σεπτεμβρίου 1884

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ

(Σκιαγραφία)

Ὁ Κύριος Περδίκης παίζει μετὰ τῆς κυρίας του σκουπιστήν.

Συνάπτων θυμοσώφως τὸ τερπνὸν τῷ ὠφελίμῳ, προτιμᾷ τὴν ἐσπέραν, μετὰ τὸ δεῖπνον, τὸ παίξιόν αὐτὸ παντὸς ἄλλου, διότι καὶ εὐχαριστήσιν αἰσθάνεται πολλήν, ὡς αἰεὶ σκουπιζει ἀπὸ τῆς τραπέζης τὰ χαρτῖα, καὶ γυμνάζεται ὅπως ὀήποτε εἰς τὸ ἔργον του.

Τὸ ἔργον τοῦ Περδίκῃ δὲν εἶνε ἀκριβῶς ὠρισμένον, ἢ κάλλιον εἰπεῖν δὲν εἶνε ἐν μόνον. Ὁ ἦρωσ ἡμῶν ἔχει πολλὰς ἐργασίας, ἐργασίας ἰδίως τοῦ ποδαριοῦ, ὡς λέγει κοινῶς ὁ λαός, αἰτινες πᾶσαι ἓνα καὶ μόνον ἔχουσι σκοπὸν, τὴν εἰς τὸ βαλάντιον αὐτοῦ μεταγγίσιν τοῦ ξένου χρήματος. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ὁ Κ. Περδίκης οὐδὲν περιφρονεῖ, οὐδὲ νομίζει ἀνάξιον ἑαυτοῦ. Κάμνει ἐν γένει τὸν μεσίτην, μεσίτην χρεωγράφων, συναλλαγμάτων, οἰκοπέδων, μισθώσεων, ἔστω ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὑπηρετριῶν, μαγειρῶν καὶ θαλαμηπόλων. Ἀγοράζει εὐθηνὰ καὶ μεταπωλεῖ ὅσον ἀκριβότερα εὕρη ὄπλα παλαιὰ, ἀρχαιοτήτας παντοειδεῖς, ὑφάσματα ἐξ ἀνατολῆς καὶ πινάκια ἐκ Ῥόδου, νομίσματα καὶ κειμήλια περίεργα. Προστατεύει, μὲ τὸ ἀζημίωτόν του, τοὺς ζητούντας θέσιν καὶ ἐργασίαν ἀργούς, γράφει ἀναφοράς, ἀπαλλάττει στρατευσίμους, ὑπερασπίζεται καταδιωκομένους, προμηθεύει μάρτυρας, ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν εἰσαγγελίαν καὶ τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον, καὶ δανεῖζει τὰ περισσεύματά του μὲ τόκον ἀρκετὰ χριστιανικόν, ἀσφαλιζόμενος δι' ἐνεχύρων, ἅτινα ἀγοράζει εἰκονικῶς ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐξωνήσεως. Πλὴν τούτων πάντων συνάγει συνήθως τὸ ἐσπέρας, ἅπαξ ἢ δις τῆς ἑβδομάδος, εἰς τὴν οἰκίαν του μικρὸν ὄμιλον φίλων καὶ παρέχει εἰς αὐτοὺς εὐάρεστον χαρτοπαικτικὴν διασκεδάσιν, ἥτις, κατὰ παράδοξον τῆς τύχης ἐπιμονήν, σπανίως ἀποβαίνει εἰς ζημίαν του.

Πρὶν ἢ εὐρύνην τοσοῦτον ὁ Κ. Περδίκης τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, εἶχεν ἄλλα ἔργον, ἢ περβεβαίως δὲν ἔχει τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης. Ἄν τυχὸν τὴν ἔχη, ἅς ὑποθέσῃ ὅ, τι θέλει τὸ πρᾶγμα εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον. Ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίζῃ, πλὴν τῶν ἀνωτέρω, καὶ ση-

μειοῦμεν τοῦτο ἐν ὀλίγοις, ὅτι σήμερον — τοῦτέστιν ἐν ἔτει 1883 — ὁ Κ. Περδίκης ἔχει οἰκὸν ἴδιον, μ' ἐξώστην ἐπὶ τῆς λεωφόρου καὶ μεφατνώματα περίχρυσα: ὅτι ἔχει ὑπηρετήν μελαιμοδέτην λευκὸν ἵνα ἀνοίγῃ εὐπροσώπως τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, καὶ περικομῶν δίφρον, δι' οὗ αὐτὸς μὲν ἐπισκέπτεται τοὺς πελάτας του πρὸ μεσημβρίας, ἢ δὲ κυρία του ἐξέρχεται μετὰ μεσημβρίαν εἰς περίπατον: ὅτι ἡ σύμβιος καὶ ἡ θυγάτηρ του — ξανθὴ δεκαεξαετίας κόρη πλήρης ποιήσεως καὶ μυθιστορίας, — ἐνδύονται πρὸς τῇ Διζιέ: καὶ ὅτι ὁ υἱὸς του, ἀφροῦ γενναίως καὶ καρτερικῶς ἀντέστη εἰς ὅλην τὴν παιδαγωγικὴν σοφίαν τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ καὶ διδασκάλων, προὔτιμισε τέλος νὰ κύψῃ ὑπὸ τὸ κράτος ἑτερογενῶν παιδαγωγῶν, — τῶν ἐκ Γαλλίας ἀφθόνως εἰσχομιζομένων εἰς ἀνατροφήν τῶν ἑλληνοπαίδων, — καὶ περιφέρων χάριν αὐτῶν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου τὸς στενάς καὶ κοντάς αὐτοῦ περισκελίδας καὶ τὰ μυτερά του σανδάλια, ἔχει λόγους, λέγει, νὰ ὑποθέτῃ ὅτι μία ἐξ αὐτῶν δὲν εἶνε τοσοῦτον ἀναίσθητος πρὸς τὴν ἑλληνογαλλικὴν του φρασεολογίαν, ὅσον διατείνονται φθονεροὶ τινες ὁμήλικες, πολλὴ εὐρύτερας ἔχοντες τὰς ἀναξυρίδας των καὶ ὀλιγώτερον μυτερά τὰ πέδιλά των.

Δὲν θὰ ἦτο ἴσως περιττόν νὰ σημειωθῇ ἐπὶ τέλους, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν εἰδήσεων, ὅσας δυνάμεθα νὰ δώσωμεν περὶ τοῦ ἡμετέρου ἦρωος, ὅτι ὁ Κ. Περδίκης ἀπὸ μακροῦ ἤδη τρέφει δύο διαπύρους πόθους ἐν τῇ καρδίᾳ του: νὰ γείνη ἱππότης τοῦ Σωτήρος, καὶ νὰ διορισθῇ πρόξενος ξένου τινὸς κράτους ἐν Ἀθήναις, ἔστω τοῦτο καὶ δημοκρατία τις τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς. Τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρώτου αὐτοῦ πόθου ὑπεσχέθη καὶ ἐξακολουθεῖ ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν φίλος τοῦ τις βουλευτῆς, ἀνανεῶν συνήθως παρ' αὐτῷ μικρὰ τινα συαλλάγματα. Ἡ δευτέρα του ἐπιθυμία εἶνε ὄνειρόν του ἀκόμη, ἀγνοεῖ δὲ ὁ Περδίκης πότε θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τελείωσιν τῆς ἐπιγείου εὐδαιμονίας του.

Ὁ Κ. Περδίκης λοιπόν, Ἰωάννης τὸ ὄνομα, ἢ Γιάγκος, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὸν ἡ σύζυγός του, ὡς αἰεὶ τῷ παρουσιάζει λογαριασμοὺς πρὸς πληρωμὴν, παίζει, ὡς προείπομεν, σκουπιστήν μετὰ τῆς κυρίας του.

Ἡ κυρία του εἶνε γυνὴ τεσσαρακοντούτης πε-

ρίπου, ὀστεώδης, λιπόσαρκος καὶ πλήρης γωνιῶν, ὄξειαν ἔχουσα τὴν ῥίνα, προέχοντα τὸν πώγωνα, στικτούς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐλαφρῶς μυστακίων τὸ ἄνω χεῖλος. Θυγάτηρ ἀγαθοῦ ἀγρότου, ἤντλει, μικρὰ ἐτι, ἀπὸ τοῦ φρέατος τῆς οἰκίας, ἵνα ποτίξῃ τὸν πατρικὸν ὄνον, καὶ πολλάκις μετεφέρετο ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐντὸς τῶν καλάθων του, ὅσας κίς ἀπέκαμνε νὰ τὸν παρακολουθῇ γυμνόπους. Νυμφευθεῖσα, πτωχὴ καὶ ἄπροικος, τὸν Περδίκη, ἔλλειψαι ἄλλου κρεῖττονος γαμβροῦ, καὶ μετὰ σπουδαίαν χειροτονίαν τοῦ βραχοφρόου πατρός της, ὅστις οὐδεμίαν, ἔλεγεν, εἶχεν ὄρεξιν νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὸ βράσι, εὐρέθη αἰφνης μετὰ τίνα ἐτη πλουσία σύζυγός κ' ἐτι πλουσιωτέρα κληρονόμος, ὅτε ὁ πατήρ της, ἀνυπακούσας ἡμέραν τινὰ ἐν τῷ μυχῷ παλαίου κιβωτίου κίτρινα τινὰ καὶ σκωληκόβρωτα χαρτῖα κατέλαβε δυνάμει αὐτῶν μεγάλην γαιῶν περισχὴν, περὶ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπεδείχθη αἰφνης μεγαλοκτηματίας. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως, καὶ πρέπει τοῦτο νὰ σημειωθῇ πρὸς τιμὴν τοῦ ἥρωος ἡμῶν, ὅτι ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ μεγάλως τὸν ἐδοξήθησε, κατὰ τε τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κίτρινων χαρτίων καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν γαιῶν.

Ὅπου δέ, ἐντὸς δεκαετίας μόλις ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Περδίκη, ἐντελής καὶ γενική μεταμόρφωσις ἐπῆλθε βαθυμῆδον ἐν τῷ οἴκῳ του, πᾶσαι δὲ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ αἱ κάμψαι, προσέκυψαν ἡμέρας τινὰ τοῦ βόμβυκος αὐτῶν περικαλλεῖς χρυσαλλίδες. Καὶ ὁ οἶκος αὐτὸς μετεμορφώθη, καὶ ἡ κυρία μετέβαλεν ὀμιλίαν καὶ βράπτριον, καὶ ὁ κύριος ἠλλαξεν ἔργον καὶ ἄλλωσιν τοῦ ὠρολογίου του. Οὐδεὶς βλέπων τὴν κυρίαν Περδίκη, ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ἠλιοκαὴ καὶ ἀκτένιστον παιδίσκην, ἧτις ἐσάρωνέ ποτε τὸν σταύλον τοῦ πατρός της, οὔτε συνομιλῶν μετὰ τοῦ συζύγου της, ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ ὁμοιότητά τινα μετὰ τῆς φωνῆς του καὶ τῆς φωνῆς τοῦ παραγγέλλοντος ἕνα βαρὺν καὶ γλυκὺν ῥυπαροῦ ὑπῆρέτου μικροῦ καφενείου τῆς Πλάκας.

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ ζεῦγος, ὅπερ οὐκ ἐσπέραν τῆς 19 Αὐγούστου 1883 ἐπαίξας σκουπιστὴν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κ. Περδίκη.

— Τί ἔγειναν ἀπόψε τὰ παιδιὰ; ἐρωτᾷ ὁ οἰκοδεσπότης, σκουπίζων δι' ἐνὸς ῥήγα πὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης χαρτῖα.

— Αἱ! τὸ παράκαμες, κύριε! φωνεῖ ἡ Κ. Πηνελόπη, δὲν μ' ἀρίνεως χαρτῖ.

— Καὶ προσθέτει μετὰ μικρὰν, ῥίπτουσα ἐν πρὸς ἰσάρι ἐπὶ τὴν τραπέζαν.

— Αἱ! τὰ παιδιὰ εἶπες; πῆγαν εἰς τὸ Φάληρον.

— Δὲν τὸ βαρέθησαν ἀκόμη ἐκείνο τὸ γαλλικὸν θεάτρον; Δὲν ξεύρω τί τοῦ βρίσκουν! ἐγώ, νὰ

σοῦ εἰπῶ, μ' ἀρέσει καλλίτερα τὸ ἑλληνικόν. Ὅ,τι ἔχω ἐγὼ τοὺς Μυλωνάδες καὶ τοὺς Πειρατάς με τὸν Ταβουλάρη.

— Ὅχι δὲ καὶ σύ! τὸ γαλλικὸν ἔχει ἄλλην χάριν.

— Δὲν ἤξεύρω, .. ἀλλὰ μοῦ λέγουν ὅτι δὲν εἶνε καὶ παραπολὺ ἠθικόν.

— Ἀνοησίαις! ἠθικόν! τόσος καλὸς κόσμος ποῦ πηγαίνει! ..

— Ναι, δὲν σοῦ λέγω, ἀλλὰ, τί τὰ θέλεις! θὰ εἶχα καλλίτερα νὰ μὴν ἐπῆγαινε ἡ Ἀσπασία τόσο συχνά. Ἐγὼ μίαν φορὰν ἐπῆγα ὀλην ὀλην, καὶ αὐτὴν διὰ τὸ χατῆροῦ σου, καὶ ἐντραπήκα, σὲ βεβαίονο. Ἐπειτα εἶνε καὶ τὸ ἔξοδο! τὸ Φάληρον τότε ἀκρίθηγε. Κάθε φορὰν ποῦ πηγαίνουν κάτω τὰ παιδιὰ, θὰ θέλουν εἰκοσι φράγκα, τὸ ἐλάχιστον.

— Αἱ, καλὰ τότε! Σὺ νὰ χῆς τὴν υἱεία σου, καὶ ἄς διασκεδάσουν λιγάκι καὶ τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ. Δόξα σοι ὁ Θεός, αἱ δουλειαὶ σου πηγαίνουν περίφημα.

— Ἀς ἦν' οἱ ἄνθρωποι καλὰ, δὲν ἔχω παράπονον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε λόγος αὐτὸ νὰ τὰ σκορποῦμε.

— Ποῖος εἶπε νὰ τὰ σκορποῦμε; Κανεὶς δὲν τὰ σκορπᾷ. Ἐοδεύομεν μόνον ὅσα πρέπει διὰ νὰ κρατοῦμεν τὴν θέσιν μας εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἀληθεῖα .. δὲν ἤξεύρεις δά! Ἡ κυρία Νυχάκη μ' ἀπήγησε προχθὲς κ' ἔκαμε πῶς δὲν μ' ἐγνώρισε. Παλαιὰ συμβαλήθηραι, γειτόνισσαις τόσα χρόνια, τότε ποῦ παθόρευθηκε δὲν εἰξέσω τὴς ἐφάνη; Ἐπειδὴ τάχα ἐπῆρε ἕνα λογαγὸ καὶ πηγαίνει εἰς τὸ παλάτι, ψήλωσ' ἡ μύτη της.

— Ἀφῆσ' τὴν νὰ ψηλώσῃ. Ἡ σακκουλά τις νὰ ἰδοῦμε τί ἔχει.

— Μὰ εἶλα δά!

— Καὶ τοῦ τὴν ἀπάντησες τὴν κυρίαν Νυχάκη;

— Εἰς τῆς Διζιέ.

— Πάλιν εἰς τῆς Διζιέ ἤσουν; ποῖος ξεύρει τί λογαριασμοὶ μὲ περιμένουν! ὑπολαμβάνει ὁ Ἰωάννης, στεναζῶν ἐκ τῶν ἐγκάτων αὐτοῦ.

— Οὔ! καυμένη Γιάνγκο! νὰ σὲ ἀκούσῃ κανεὶς, θὰ εἰπῇ πῶς σ' ἐπῶχονα τί λογαριασμοὶ; Δύο μῆνας ἔχω τότε ποῦ σὲ παρακαλῶ διὰ τὸν παλῆο της λογαριασμὸ ἀπὸ χίλια πεντακόσια φράγκα, κ' ἀκόμη.

— Θάλλῃ κι' αὐτοῦ τοῦ ἡ ὥρα του, διακόπτει ὁ Περδίκης, καὶ μὴ στενοχωρηθεῖσαι.

— Πότε; ὅταν κερῶσωμεν τὸ λαγεῖον;

— Λαγεῖον εἶπες; ἄ, ναι, εἶδες; .. λέγει ὁ σύζυγος, καὶ ἀφίνων αἰφνης τὰ χαρτῖα ἐπὶ τῆς τραπέζης, προσθέτει μετὰ μικρὰν τινὰ σκέψιν.

— Τί ἔκαμες ταῖς πέντε προμμέσαις ποῦ σοῦ ἔδωκα ταῖς προάλλαις;

— Ταῖς ἐφύλαξα. Ἄ! ἔδωκα μίαν τῆς καυμένης τῆς μαγειρίστας. Μὲ παρέκάλεσε τόσο πολὺ, .. ἀπαντᾷ δειλῶς, μ' ὄλον αὐτῆς τὸν μύ-

στακα, ἡ Κυρία Πηνελόπη, προσθέτει δὲ ἀμέσως, βλέπουσα δυσαρέστως μορφάζων τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου της.

— Τῆς ἐκράτησα ἀπὸ τὸν μισθὸν της τὰ τρία φράγκα.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς τὴν δώσης; ἄς ἦνε. Αὐτὸ εἶνε τύχη, καὶ τὴν τύχην του κανεὶς δὲν τὴν πουλεῖ, οὔτε τὴν χαρίζει.

Διανοθῆ ἐπὶ στιγμὴν ὁ Ἰωάννης νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ γραμματίου, ὅπερ εἶχε παραχωρηθῆ εἰς τὴν μαγειρίσάν του. Ἄλλ' ὁ διαλογισμὸς του αὐτὸς ὑπῆρξε στιγμιαῖος καὶ στιγμαίως ἐξηφανίσθη. Μόλις διανοθῆεις αὐτόν, ἀνελογίσθη συνάμα, ὅτι καλλίτερον ἦτο νὰ μὴ τὸν ἐκστομίση, κ' εἰσῆγεσε περιφροντικῶς.

— Τί συλλογίζεσαι; ἐρωτᾷ ἡ Κ. Πηνελόπη. Κάτι σκεπτικὸς ἐγείνεις.

— Ἐνθυμήθηκα ὅτι κἄπου ἔχω νὰ πάγω, ἀπαντᾷ ὁ Περδίκης ἐξάγων τὸ ὀρολόγιόν του. Διάβολε! δέκα περασμέναις καὶ ὁ Ξανθάκης θὰ με περιμένῃ.

— Τέτοιαν ὥραν θὰ ἔγῃς;

— Δουλειαίς, ἀγάπη μου, δουλειαίς, ἀπαντᾷ ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγεῖρθεὶς λαμβάνει τὸν πῖλόν του καὶ τὴν ῥάβδον του.

— Μὴν ἀργήσης, νὰ σὲ χαρῶ. Ξεῦρεις ὅτι δὲν με παίρνει ὕπνος πρὶν ἔλθης.

— Τὸ ξεύρω, χρυσό μου, τὸ ξεύρω, λέγει καθησυχάζων τὴν τρυφερότητα τῆς συζύγου του καὶ μορφάζων μᾶλλον ἢ μειδιῶν ὁ Γιάγκος.

Καὶ ἐξέρχεται εἰς τὴν ὁδόν.

Ἡ Κυρία Πηνελόπη, μείνασα μόνη, ἀπλώνει τὰ χαρτῖα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ βίπτει τὴν πασιέντσαν τοῦ Ναπολέοντος, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ κερδήσῃ εἰς τὸ λαχεῖον. Ἀλλὰ τὰ χαρτῖα δυστροποῦσι φοβερὰ καὶ μάτην επικαλεῖται ἡ κυρία εἰς βοήθειάν της πᾶσαν δυνατὴν καὶ θεμιτὴν καλονόθευσιν.

Τὰ χαρτῖα ἀπλοῦνται ἤδη ὀδύβην φορὰν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅτε ἡ θύρα σημαίνει. Εἶνε ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία καὶ ὁ νεαρὸς Τηλέμαχος, υἱὸς καὶ θυγάτηρ τοῦ Κ. Περδίκης, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τοῦ Φαληρικῆς θεάτρου.

— Καλὸ ἔς τα! προσφωνεῖ εἰς τὰ τέκνα της ἡ κυρία Πηνελόπη, διακόπτουσα ἐπὶ στιγμὴν τὴν μαντικὴν αὐτῆς. Πῶς παράσατε; ἦτον κόσμος πολὺς; πῶς ἐπῆγε ἡ παράστασις;

— Ὠραία, μαμὰ! ἀπαντᾷ ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία εἰς τὴν πρώτην μητρικὴν ἐρώτησιν.

— Τρο-με-ρός! ἀπαντᾷ ὁ Τηλέμαχος εἰς τὴν δευτέραν, καταπίπτων ἐπὶ μίᾳ καθέδρας, ἀπομάσσωσάν τὸν εὐγενῆ τοῦ μετώπου του ἰδρωτὰ δι' εὐόδους μικροῦ μανθῆλιου καὶ ἀνάπτων ἐν σιγᾶρον ὑπὸ τὴν βίνα σχεδὸν τῆς μητρός του.

— Ἐξάϊρετα! ὑπολαμβάνει ἡ κόρη, συμπληροῦσα τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς μητρός αὐτῆς.

Καὶ ἐπιλαμβάνεται ἡ ἀβρὰ δεσποινὶς ν' ἀφηγήθῃ εἰς τὴν Κ. Περδίκην τὴν ὑπόθεσιν τῆς Mascotte.

— Ὁ Περδίκης ἐξῆλθε τοῦ οἴκου, ἀλλὰ δὲν κατηθύνη εἰς τοῦ φίλου του Ξανθάκη, ὡς εἶπεν ἐκ τοῦ προχείρου προφασιζόμενος εἰς τὴν σύζυγόν του.

Ἀνῆλθεν εἰκῆ, ἀλλόφρων καὶ βραδυπατῶν, τὴν ὁδὸν Σταδίου, διέδρομε τὴν πλατεῖαν τοῦ Συνατάγματος, κ' εὐρέθη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν δενδροστουχίαν τοῦ κήπου τῶν Ἀνακτόρων, κατευθύνων τὸ βῆμά του πρὸς τὰ Ἄντραν.

Ὁ Ἰωάννης εἶνε πολὺ σκεπτικὸς, καὶ ἰδέα τις ἐπίμονος φαίνεται τυραννοῦσα τὴν διάνοιαν αὐτοῦ.

Ἐχει, καὶ αὐτὸς δὲν ἤξευρε πῶς, περιεργόν τι καὶ ἀνεξήγητον προαίσθημα. Φρονεῖ ἀδιασίτως, ὅτι θὰ κερδήσῃ αὐρισὸν τὸν πρῶτον λαχνὸν κατὰ τὴν κλήρωσιν τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τῆς Τραπεζῆς. Ἀλλὰ τὴν μακαριότητα τοῦ ὠραίου αὐτοῦ προαισθήματος ταράττει ἡ εἰδῆσις, ἣν πρὸ μικροῦ τῷ ἀνεκοίνωσεν ἡ σύζυγός του, ὅτι ἐν τῶν εἴκοσι γραμματίων, ἅτινα πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἠγόρασε, περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῆς ὑπηρετρίδας του.

Ἄν αἰφνης ὁ κερδαίων λαχνὸς εἶνε αὐτός;

Τὸ συλλογίζεται μόνον κ' αἰσθάνεται ὅτι κόπτονται τὰ γόνατά του.

— Δὲν εἶνε ἄράγε τρόπος . . . ; διακοεῖται ὁ Περδίκης, καὶ γίνεται αὐτὸς μὲν σκεπτικώτερος τὸ δὲ βῆμά του βραδυτέρον.

Περικάμπτει οὕτω τὸ ἀγγλικὸν νεκροταφεῖον, φθάνει εἰς τὸ ἀπέναντι αὐτοῦ μικρὸν καφενεῖον, καὶ βλέπων ὅτι τὰ τραπέζιά του εἶνε ἐντελῶς ἔρημα, κάθηται αὐτομάτως εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Περδίκης τρελλαινεται διὰ ναργιλέν ἀλλ' οὐδὲ κἂν συλλογίζεται νὰ τὸν διατάξῃ. Σκέπεται πάντοτε, καὶ φέρων ἀδιακόπως τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, τρίβει διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ παραμέσου τοὺς κροτάφους του.

— Τὸ γουργουλιδίσον σας, κύρ Γιάγκο; ἐρωτᾷ προσερχόμενος νυσταλέος ὑπηρετῆς.

Ἄλλὰ μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν, ἐρμηνεύει ὡς ἀποδοχὴν ἐν τῶν ἀλλεπαλλήλων: Χμ! δι' ὧν ὁ Περδίκης συνοδεύει τὴν ἐπίμονον τριθῆν τῶν κροτάφων του, καὶ φέρει μετ' ὀλίγον τὸν ναργιλέν, ῥοφῶν μὲν καθ' ὁδὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιστομίου του, ἵνα δῆθεν διατηρήσῃ αὐτὸν ἀνημμένον, σπογγίζων δὲ κατόπιν αὐτὸ διὰ τῆς ῥυπαρᾶς του παλάμης.

Ὁ Γιάγκος λαμβάνει αὐτομάτως τὴν σύριγγα, τὴν φέρει ἀνεπιγνώστως εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ῥοφᾷ μηχανικῶς ἐπὶ τινι δευτερόλεπτα. Ἄλλ' αἰφνης ἐγείρεται, χωρὶς κἂν νὰ συλλογισθῇ νὰ πληρώσῃ τὴν δεξιάν του, καὶ ἀναχωρεῖ κατευθυνόμενος πρὸς τὴν πόλιν.

Ἡ μορφή του εἶνε πάντῃ ἀλλοία· τὸ πρόσω-
πόν του ἐφαιδρύνθη. Αἱ χεῖρές του ἀναπάλλονται
δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ὡς ἐκκρεμὴ ὥρολογίου,
καὶ τὸ βῆμά του ἔγεινε ἐλαφρὸν καὶ ὑπόπτερον
ὡς βῆμα σεισποπυρίδος. Προδῆλως μετεβλήθησαν
καὶ οἱ διαλογισμοὶ του. Εὐρέθη, φαίνεται, ὁ τρό-
πος ἐκεῖνος, καὶ ἡ φαντασία του Περδίκη ἀρ-
μενίζει τώρα πλησίσιος καὶ φαιδρά διὰ τοῦ ἀπεί-
ρου πόντου τῶν σχεδίων, ὧν ἀναπλάττει δυνατὴν
καὶ προσεχῆ τὴν πραγματοποίησιν διὰ τοῦ ἀνα-
ποφεύκτου κέρδους τῶν ἑκατὸν χιλιάδων.

Ὁ νοῦς του μεθίπταται ἀκάματος ἀπὸ ιδέας
εἰς ιδέαν, καὶ ἀπὸ ἐπιχειρήσεως εἰς ἐπιχείρησιν.
Ἄγνοεῖ τί νὰ ἐκλέξη καὶ ποῦ νὰ σταματήσῃ.
Πόσα πράγματα δυνατὰ τις νὰ κάμῃ μὲ ἑκατὸν
χιλιάδας μετρητοῦ χρήματος, ἀκόπως ἀποκτη-
θεὶσας καὶ ἀμέσως διαθεσίμως! Ὁ Περδίκης,
φαίνεται, θέλει νὰ τὰ κάμῃ ὅλα αὐτὰ μιάς, διότι
τὰ διάφορα σχεδιά τὰ σωρεύονται ἀλλεπάλληλα
ἐν τῇ διανοίᾳ του καὶ μάτην προσπαθεῖ νὰ τὰ
τακτοποιήσῃ.

Συλλογίζεται ἐν πρώτοις νὰ ἀναπτύξῃ ἐτι μάλ-
λον τὰς ἐργασίας του, νὰ αὐξήσῃ ἰδίως τὰ ἐπι-
ἐνεχύρω δανεία του, καὶ νὰ συστήσῃ συγχρόνως,
ὑπὸ πιστόν τινα διευθυντήν, εἰδικὸν κατὰστημα
πωλήσεως τῶν εἰς τὴν κυριότητά του περιερχο-
μένων οὕτω τιμαλφῶν. Ἄλλ' αὐτὰ θὰ ἠδύνατο
νὰ τὰ κάμῃ καὶ ἄλλως, χωρὶς τὰς ἑκατόν.

Διανοεῖται μετὰ μικρὸν νὰ συστήσῃ ἐφημε-
ρίδα καθημερινήν, οἰκονομικοπολιτικὴν, ἢ κάλλιον
πολιτικοσατυρικὴν, μὲ πολλὰ ποικίλα, τὴν ὁποίαν
νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ φοβῆται ὁ κόσμος, καὶ τῆς
ὁποίας νὰ περιποιητῆται κατ' ἀνάγκην τὸν διευ-
θυντήν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν γνωρίζει πολλὰ
γράμματα — περὶ τούτου δὲν πλανᾶται ὁ Περ-
δίκης, ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό; Εἶνε ἀνάγκη νὰ
γνωρίζῃ τις γράμματα διὰ νὰ διευθύνῃ ἐφημε-
ρίδα; Αὐτὸς θὰ λέγῃ καὶ ἄλλος θὰ γράφῃ. Ἐ-
πειτα, ὁ Τηλέμαχος; Αὐτὸς ἤξευρε γράμματα
περισσότερα παρ' ὅσα χρειάζονται. Θὰ ἦνε ὁ
γραμματεὺς τῆς συντάξεως, καὶ θὰ γράφῃ συγ-
χρόνως καὶ τὰ θεατρικά, εἰς τὰ ὁποῖα εἶνε πολὺ
δυνατός. Ἀλλὰ... θὰ κερδίξῃ ἢ ἐφημερίς; Ἢ
ἀπαντᾷ τοῦλάχιστον τὰ ἐξοδά της; Περὶ τούτου
ἔχει μερικὰς ἀμφιβολίας ὁ Περδίκης.

Ἐν μέσῳ δὲ τῶν ἀμφιβολιῶν του ἀναθρῶσκει
ἄλλη ιδέα εἰς τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ. Νὰ γείνη βου-
λευτής. Νομίζει, ἂν δὲν τὸν ἀπατᾷ ἡ μνήμη καὶ
ἡ οἰκογενειακὴ παράδοσις, ὅτι συγγενὴς τις τῆς
μητρὸς του κατήγετο ἐκ Θεσσαλίας. Ἐκεῖ, λέγει
καθ' ἑαυτὸν, εἶνε κάπως εὐκολώτερα ἢ ἐπιτυχία.
Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ δὲν ἐγμνάστησαν ἀκόμη ἀρ-
κετὰ εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ σφαιριδίου, καὶ ἐπι-
τυχῆς τις συνδυασμός... Ἐννοεῖται ὅτι θὰ κατα-
βάλλῃ αὐτὸς τὰς ἐκλογικὰς δαπάνας. Ἡ θυσία
αὐτῆ τοῦ φαίνεται πολὺ εὐλογος. Ἐπειτα, ἀφοῦ
γείνη βουλευτής, αἱ τὰ παρακάτω ἔρχονται μόνον

των. Φωνήν, ὅσα τῷ Θεῷ, ἔχει ἀρκετὴν πῶδας
ἔχει διὰ τὰς κλίμακας τῶν ὑπουργείων· ἔχει δὲ
καὶ γρόνθους ἐν ἀνάγκῃ στιβαροὺς διὰ τὰς τα-
ραχῶδεις βουλευτικὰς συζητήσεαι.

Περὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο σχέδιον, εἰς ὃ εὐα-
ρεστότερον παραμένει ἡ ἀναπτερωθεῖσα φαντασία
τοῦ Ἰωάννου, ἀνακλαδοῦνται πολλὰ ἄλλα ἰδέαι
δευτερεύουσαι: προσφοραὶ τινες εἰς ἀγαθοεργὰ
καταστήματα — ὄχι πολὺ μεγάλαι, ἀλλ' ἀρκε-
ταὶ ὥστε νὰ λαλήσῃ περὶ αὐτῶν ὁ τύπος· γεύ-
ματά τινα εἰς μερικοὺς φίλους· ὀλίγα δῶρα κα-
τάλληλα εἰς πρόσωπα ἐπιρροῆς καὶ κοινωνικῆς
σημασίας· καὶ εἰς, δύο χοροὶ τὸν χειμῶνα — μὲ
ὄρχηστραν, ἐννοεῖται, καὶ μὲ δειπνον, — κατὰ
τοὺς ὁποίους, τίς οἶδε, ἠμπορεῖ τέλος νὰ τοποθε-
τηθῇ καὶ ἡ Ἀσπασία του.

Πάντα ταῦτα ἀνακυκλῶνται φύρδην μίγδην ἐν
τῇ διανοίᾳ τοῦ Περδίκης, καὶ ὁ Περδίκης βαίνει
γοργῶ τῷ βήματι, ἀπομάσσων διὰ τῆς παλαίης
τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του, χωρὶς κἂν νὰ προσ-
έχῃ τοῦ διευθύνεται.

Τέλος ἀργά, πολὺ ἀργά, εὐρίσκειται ἀνεπι-
σθήτως πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου του. Εἰσέρχεται
χωρὶς νὰ σημάνη, διότι κρατεῖ πάντοτε τὸ κλει-
δίον του, καὶ εὐρίσκει τὴν κυρίαν Πηνελόπην
κοιμωμένην ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς, καὶ ἀνα-
παύουσαν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ βραχί-
ονός τῆς, ἐν μέσῳ σωρείας παιγνιοχάρτων.

Ὁ Ἰωάννης οἰήγαγε σχεδὸν αὐπνον νύκτα κ'
ἐξῆλθε λίαν πρῶτ' τῆς οἰκίας του.

Ἐν τῷ γραφείῳ του ἦτο διαρκῶς ἀφηρημένος.
Ἐκάθητο καὶ ἠγείρετο ἀνευ λόγου, ἐξωγράφει
παντοειδεῖς χιμαιρικὰς εἰκόνας ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ
στιπποχάρτου, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν τράπεζάν
του ἐμονολόγει πολλάκις ἀσυνάρτητα καὶ ἀκατά-
ληπτα, κ' ἔβλεπεν ἀδιακόπως τὸ ὥρολόγιόν του.
Ἄπει ἢ δις μάλιστα ἐνόμισεν ὅτι ἐστάθη, τὸ
ἔφερον εἰς τὰ ὦτά του, καὶ ἀποτεινόμενος εἰς
μικρὸν τινα, ὠχρὸν καὶ καχεκτικὸν νεανίσκον,
ὅστις ἔγραφε κεκυφῶς ἐπὶ παρακειμένου τραπέ-
ζιου καὶ ἐξετέλει παρὰ τῷ Περδίκῃ τὸ διπλοῦν
ἔργον γραμματεῶς συνάμα καὶ ὑπηρετοῦ, τὸν ἠ-
ρώτησε:

— Τί ὥραν ἔχεις, Δημήτρη; Ἄχ! λησιμό-
νησα, ὅτι δὲν ἔχεις ῥωλόγι.

— Ἐγὼ ῥωλόγι, κύρ Γιαγκο! ἀπήντησεν ὁ
ὠχρὸς γραμματεὺς καὶ ἀνέκφραστον μελαγχολι-
κὸν μειδίσμα διέστειλε τὰ ἀνάιμα χεῖλη του. Τί
θέλετέ; νὰ μάθετε τί ὥρα εἶνε;

— Ναί, καυμένε· μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ῥωλόγι
μου πηγαίνει τρομερὰ πίσω.

— Εὐκόλο πράγμα. Νὰ πεταχθῶ μίαν στιγ-
μὴν εἰς τὸ καφενεῖον...

Καὶ πρὶν ἢ ἀναμείνῃ τὴν ἔγκρισιν τῆς προ-

τάσεώς του, ὁ Δημήτριος, χαίρων ὅτι τῷ παρέχεται εὐκαιρία νὰ πεταχθῆ μίαν στιγμὴν ἔξω, διαβαίνει ἀσκεπῆς τὴν ὁδόν, εἰσέρχεται εἰς τὸ ἀπάναντι καφενεῖον, λέγει· δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὀλίγας λέξεις εἰς τοὺς παρακαθημένους γνωρίμους του, βλέπει τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ καφενεῖου, κ' ἐπιστρέφει εἰς τὸ γραφεῖον λέγων·

— Ἐνηάμισυ!

— Καλὰ τὸ ὑπέθετα ἐγώ. Εἴκοσι λεπτά πηγαίνω πίσω.

Ὁ Περδίκης ἀνοίγει τὸν σύρτην τῆς τραπέζης του, λαμβάνει γραμματίδια τινὰ λαχείου ἀποτεθειμένα εἰς τοὺς μυχοὺς αὐτοῦ, τὰ μετρεῖ, γράφει τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἐπὶ μιᾷ σελίδος τοῦ σημειωματαρίου του, κάτωθεν ἄλλων ὁμοίων ἀριθμῶν, καὶ λαμβάνων βιαίως τὸν πῖλον του, ἐξέρχεται τοῦ γραφείου καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν.

Δὲν εἶν' ἐτι δέκα ἡ ὥρα, ἀλλ' ὁ Περδίκης ἀδιαφορεῖ. Εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου πρόκειται νὰ γελῆ ἢ κλήρωσις κ' ἐκπληστέται ὅτι δὲν εἶνε πρῶτος. Πολλοὶ ἄλλοι, γνωρίμοι καὶ ὁμοτέχνοι, τὸν προέλαβον. Παρατηρεῖ τὰς ἀνησύχους αὐτῶν μορφὰς καὶ μειδιᾷ παράδοξον οἴκτου μειδιᾶμα.

— Ὅλοι αὐτοὶ θαρροῦν πῶς θὰ κερδήσουν, λέγει καθ' ἑαυτόν.

Πλησιάζει δὲ εἰς τὸ ὄρφανόν κοράσιον, ὅπερ ἐκλήθη νὰ ἐξαγάγῃ τοὺς λαχνούς ἀπὸ τῆς κληρωτικῆς, θωπεύει πατρικῶς τὴν παρειὰν αὐτοῦ καὶ τῷ λέγει εὐθύμως·

— Νὰ σὲ ἰδῶ, κορίτσι μου! Νὰ δῶς ὁ Θεὸς νὰ ἦσαι τυχερὴ, καὶ τὴν προικὰ σου ἐγὼ θὰ σοῦ τὴν κάμω.

Τέλος — τί νὰ βραδύνωμεν; — ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἐξάγεται τῆς κλήρωσις καὶ κηρύσσεται μεγαλοφώνως εἰς ἐπήκοον τῶν παρισταμένων. Ὁ Ἰωάννης διατρέχει διὰ βλέμματος γοργοῦ τὸν κατάλογόν του, καὶ βλέπει τὸν ἀριθμὸν ἐκεῖνον τὸν μαγικόν, τὸν βλέπει μεταξύ τῶν πέντε πρώτων τοῦ σημειωματαρίου του.

Τὸ προησθάνετο, τὸ ἀνέμενε, τὸ εἶχε βέβαιον καὶ ὅμως τὸ αἷμα ἀνέβη διὰ μιᾶς εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἡ δὲ καρδιά του ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν καὶ ἤρχισεν εὐθὺς σφύζουσα βιαίως καὶ οἰοῦναι σφυρηλατοῦσα τὸ στήθος του. Οἰὸφθαλμοὶ του ἐθαμβώθησαν, ἰλιγγίασεν, ἐξάλισθη, καὶ τοῦ ἐφάνη αἴφνης ὅτι τὰ ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ του ἐξετάθησαν βαθμηδόν εἰς ὕψος καὶ πλάτος, ἐμεγεθύνθησαν, κ' ἐκάλυψαν τέλος τὴν σελίδα τοῦ καταλόγου του.

Ἐπειτα ἐξηκολούθησαν ἀκόμη νὰ διαστῆλονται, ἀπεσπάσθησαν τοῦ γάρτου, ἔγειναν κολοσσοί, καὶ ἤρχισαν περιπατοῦντα ἐντὸς τῆς αἰθούσης, περιστοιγίζοντα αὐτόν καὶ μορφάζοντα παραδόξως.

Ἄλλ' ὄλη αὐτὴ ἡ φαντασμαγορία ὀλίγα μόνον δευτερόλεπτα διήρκεσεν. Ὁ Περδίκης ἔβαλε βραγυχοῦς κραυγὴν, μίαν μόνην καὶ μονοσύλλαβον·

— Ἄ!

Κ' ἐξήλθε τῆς αἰθούσης.

Κύριε Περδίκη, κύριε Περδίκη!

Δικός σας εἶνε ὁ πρῶτος!

Σὰς συγχαίρομεν!

Καὶ εἰς ἄλλα!

Σταθῆτε δά!

Μὴ λησμονήσετε τὴν προικὰ τοῦ κοριτσιοῦ!

Αἱ φωναὶ αὐταὶ καταδιώκουσι, θορυβωδῶς τὸν

Ἰωάννην, οἰκειότερον δὲ τινες τῶν παρισταμέ-

νων τρέχουσι καὶ κατόπιν του μέχρι τῆς θύρας.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐξήλθεν ἤδη εἰς τὴν ὁδόν, ἐπήδη-

σεν ἐντὸς τῆς προστυχούσης ἀμάξης, καὶ ἐφώνησεν

εἰς τὸν ἀμαξηλάτην·

— Σ' τὸ σπίτι! γρήγορα!

Ἄλλὰ μόλις ἐκίνησεν ἡ ἀμαξία καὶ ὁ Περδίκης

ἔγεινεν ἡρεμώτερος. Τὸ θάμβος τῶν ὀφθαλμῶν

τοῦ διελύθη ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος, ὁ φανταστικὰς

ἔχων τὰς διαστάσεις καὶ πρὸ μικροῦ ἐτι χορεύων

τὸν κόροκα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπανάλαβεν

ἤσυχος τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν ἐπὶ τοῦ σημειω-

ματαρίου του, καὶ τὸ σημειωματάριον ἐτέθη πάλιν

εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἡ διάνοιά του ἤρχισε

σκεπτομένη ὠριμώτερον καὶ ψυχρότερον.

Ἐἶνε λοιπὸν ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀπὸ τοὺς πέντε

ποῦ ἔδωκα τῆς γυναίκός μου, εἶπε καθ' ἑαυτόν

ὁ Ἰωάννης· καὶ δὲν εἶνε παράξενον νὰ ἦνε...

Καὶ ζυεὶ ἐπιμύνας τὸν αὐχένα τοῦ.

— Στάσου, ἀμαξῆ! κραυγάζει ἀμέσως καὶ

καταβαίνει τοῦ ὄψερον ἐν μέσῳ τῆ ὁδοῦ. Κατα-

λείπων δὲ τὴν λεωφόρον, μεταβαίνει διὰ στενω-

πῶν εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰσέρχεται εἰς αὐτὴν

ἀπαρατήρητος διὰ μικρᾶς τινος ὑπηρετικῆς θύρας,

ἀναβαίνει ἀπνευστὶ διὰ στενῆς πλαγίας ἀναβά-

θρας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ὑπηρετικῆς του, καὶ χω-

ρεῖ ἀκροποδητὶ πρὸς ἐπιμήκης πράσινον κιβώτιον,

ὅπερ κατέχει μίαν αὐτοῦ γωνίαν.

Ἐκεῖ ἴσταται καὶ ἀκοῦται. Δὲν ἀκοῦει τίποτε.

Εἶνε ἐλευθέρως νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, ἀλλὰ... δι-

στάζει νὰ τὸ κάμῃ. Ἐκτείνει τὴν χεῖρά του πρὸς

τὸ κιβώτιον καὶ πάζει τὴν ἀποσύρει· στρέφει ἐν-

τρός τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν θύραν, διότι τοῦ

φαίνεται ὅτι κατὶ ἤκουσεν. Ἄλλ' εἶνε μάταιος ὁ

ἔσθθος τοῦ. Δὲν εἶνε κανεὶς, ... καὶ ὁ Περδίκης

πλησιάζει ἐγγύτερον εἰς τὸ κιβώτιον.

Ἄ! λέγει καθ' ἑαυτόν. Πρέπει νὰ τελειώ-

νω καὶ σύντομα.

Δράττει τότε ἀποφασιστικῶς τὸ κάλυμμα τοῦ

κιβωτίου καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ἀλλὰ τὸ

κιβώτιον εἶνε κλειστόν. Ἐντείνει τὰς δυνάμεις

του, ἔν ἀποσπᾷ τὸ κάλυμμα τοῦ, ἀλλ' αἱ χεῖ-

ρὲς του τρέμουσι κάπως καὶ τὸ κιβώτιον ἀνθί-

σταται. Ἐξάγει τότε τὸν ὄμμαθόν τῶν κλειδίων

του, κύπτει πρὸς τὸ κλειθρον καὶ εἰσάγει ἕν ἐξ

αὐτῶν εἰς τὴν ὀπήν του. Τὸ κιβώτιον ἀνοίγει καὶ

ὁ Ἰωάννης ἀνακυκᾷ πυρετωδῶς τὸ περιεχόμενον.

Εἰς τὸν ἔσχατον αὐτοῦ μυχόν εὐρίσκει τέλος ὅ,τι

ἐξήτει: τὸν πολῦτιμον κληρὸν, συνεπτυγμένον εἰς σχῆμα μικροσκοπικὸν καὶ τυλιγμένον ἐντὸς ἄλλου χαρτίου. Τὸν ἀνοίγει, καὶ βλέπει ἀκτινοβολούντα πρὸ τῶν ὀμμάτων του τὸν μαγικὸν ἐκεῖνον ἀριθμὸν, οὗτινος ἀρχίζουσι πάλιν τὰ ψηφία νὰ μεγεθύνονται εἰς γίγαντας καὶ νὰ χορεύωσι πυρρῆχην ἐντὸς τοῦ μικροῦ θωματίου. Ἄλλ' ὁ Περόδικος δὲν ἠσημανεῖ, ὅτι δὲν ἔχει καιρὸν δικθῆσιμον εἰς ἀκαίρους φαντασμαγορίας, καὶ ἡ ἰσχυρά του θέλησις ἐπαναφέρει ταχέως τὴν ἡρεμίαν εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἐξάγει τοῦ θυλακίου του ἓν ἄλλο γραμματίον, τὸ διπλῶνει ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ ἄλλο, καὶ τὸ τοποθετεῖ εἰς τὸ βάζος τοῦ κιβωτίου, οὗτινος τακτοποιεῖ ἐπιμελῶς τὸ περιεχόμενον ὡς καλὴ οἰκοκυρά. Εἶτα τὸ κλειδώνει πάλιν, ὡς καλὸς οἰκοκύρης, καταβαίνει εἰς τὴν ὁδὸν ὅθεν ἦλθε, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ τῆς αὐλείου θύρας, ἀφοῦ θορυβῶδως ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ δρομαίως προσῆλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ ὁ ὑπηρέτης του μὲ τὸν λευκὸν λαυμοδέχον.

Ὁ Περόδικος εἶνε ἐτελῶς ἀτάραχος· τὰ γόνατά του μόνον τρέμουσιν ὀλίγον.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρασις Π. Ι. Φέρπου.]

(Συνέχεια ἰσθ' προηγούμενον φύλλον).

ΙΒ'

Ἡ οἰκία ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν εἰσοδόν. Ἀπὸ τοῦ διαδρόμου, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ἀντιθάλαμος, τὰ πάντα ἐφαίνοντο καθαρὰ, λάμποντα ὀλίγον τι παιδαριώδη. Πράγματα παράδοξα, λείψανα ἄλλης τιγὸς γενεᾶς ἐκόσμου τὸς τοίχους καὶ τὰ τραπέζια. Ὃν στρουθοκαμητίου κεκοσμημένον διὰ μεταξίνων θυσάνων ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ὡς λυχία· ἐν ὑαλοφράκτῳ σκευοθήκῃ, κειμένη ἐπὶ τραπέζιου κοσμουμένου διὰ μελανοδοχείου, ἐκεῖνο ἐπιμελῶς τεταγμένα καὶ καθάρια μικρά τινα τεχνουργήματα ἐκ μαργαριτῶν, κάρσα κοκκοφοινίκων τορευτά, προφανεῖς ἀναμνήσεις ταξιδίου εἰς Βρέστην ἢ Τουλῶνα, καὶ ἄλλα μυρία ὅσα μηδαμινὰ καὶ ἄνευ τιγὸς ἄξια πράγματα, ὑπὸ τοῦ κτήτορος ὅμως αὐτῶν θεωρούμενα προφανῶς ὡς περιεργα καὶ θεᾶς ἄξια.

Ἡ πλύντρια δὲν ἔμεινε πολὺ θεωροῦσα αὐτὰ, ἄλλως τ' ἐρίνωσκεν ἀπὸ πολλοῦ τὰ πολῦτιμα ταῦτα παιδαριώδη ἀθέρματα. Ἡ γραῖα ἐπανῆλθε καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς μικρὰν αἴθουσαν ὑπὸ δύο παραθύρων φωτισομένην, ἐνθὰ παρὰ πυρὰν ἀξιόλογον ἐκάθητο γεροντοκόρη τις ἐργαζομένη καὶ κύπτουσα πρὸ μεγάλου τινὸς ἱστοῦ, ἐφ' οὗ ἦτο τεταμένος τάπης κεντητός.

— Καλημέρα, κυρά Ζαλίνη μου, εἶπε χωρὶς νὰ ὑλώσῃ τὴν κεφαλὴν της. Στάσου νὰ ἀπομετρήσω: πέντε, ἕξι, ἑπτὰ. — Ἐτελείωσα.

Καὶ ἀνακύψασα ἐπέπλεξε τὴν βελόνην της ἐπὶ τοῦ τεταμένου κανναθωτοῦ, καὶ εἶδεν εἰς τὴν πλύντριαν τὸ παχουλὸν πρόσωπόν της ἔχον τὰς παρειὰς εὐτραφεῖς, στιλβούσας καὶ ῥοδόχρους ὡς τὸ μῆλον, ὀφθαλμοὺς τεφρόχρους ἀχμαιστάτους καὶ ζωηροτάτους, ὀδόντας λευκοὺς ἐτι καὶ κανονικοὺς· τὸ δ' ὅλον πρόσωπον περιεκλείετο ὑπὸ κομφῶν βοτρυχῶν ὑπολευκῶν, ἀφελῶς μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ τιγὸς συμμετρίας. Κεκρύφαλος μετὰ τριγάρτων καὶ ταινιῶν κυανῶν ἀνοικτῶν ἔστρεπε τὸ ὀλίγον κοινὸν τοῦτο πρόσωπον, τὸ εὐαρεστότατον μὲν καὶ συμπαθές, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ οὐκ ὀλίγης δόσεως ἀκκισμῶν καὶ ἐπιτηδεύσεως πετροκισμένων.

Ἡ κυρά Ζαλίνη ἐχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ ἅμα καὶ οἰκειότητος, καὶ ἐκάθισεν, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως τῇ ἔλεγεν ἡ ξενίζουσα αὐτῇ: Κάθισε.

— Στοιχηματίζω ὅτι μου ἔφερες τοὺς μπινέδες μου καὶ ἦλθες νὰ μου ζητήσῃς τῆς δαντέλλης, εἶπεν ἡ γεροντοκόρη. Δὲν εὐκαίρισα ἀκομὴ νὰ της εὐρῶ καίμενη. Λυποῦμαι ὅπου ἔκαμες καὶ τόσον δρόμον. Ὅλο ἓνα θέλω νὰ εἰπῶ τῆς Τριανταφυλλιάς νὰ σου δώσῃ μερικὸς λαίμους...

— Ἐγὼ δὲν ἦλθα γι' αὐτό, κυρία, οὔτε σὰς ἔφερα τίποτα, εἶπεν ἡ κυρά Ζαλίνη μετὰ σεβασμοῦ, κινουμένη νὰ κρατήσῃ τὴν πρὸς τὸν κωδωνίσκον ἐκτεινομένην χεῖρα τῆς γεροντοκόρης, ἥτις πάραυτα ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της. Ἐγὼ ἦλθα γιὰ ἄλλο, καὶ ἐπειδὴ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μου δείχνετε κάποια φιλίαν καὶ μπιστοσύνην, θά σας ἀνοίξω τὴν καρδιά μου.

— Λέγε, κυρά Ζαλίνη· εἰσὶ ἡ τιμιωτέρα γυναικίᾳ ἀπ' ὅσας γνωρίζω.

Ἄλλ' ἡ ἐνθάρρυνσις αὐτῇ δὲν ἴσχυσε νὰ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη τῆς πλυντριάς.

Ὅταν ἡ γηραιά νεᾶνις ἐξηκολούθησε φιλικῶ τῷ τρόπῳ.

— Μήπως ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ τιποτέ χρημάτων; Λέγε μου ελεύθερα.

— Ὅχι, ὄχι, κυρία, σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ ἀξιόλογος γυνή.

Ἐπι δὲ μᾶλλον ἐνθάρρυνθεισα ἐκ τῆς προφορᾶς τῶν χρημάτων ἢ ἐκ τοῦ κατακλισμοῦ τῶν εὐμενῶν λόγων, ἐκάθισε καὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρκέλλας ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Μαρίας Μανφρότ μέχρι τῆς τελευταίας σκηνῆς, ἧς ἦτο καὶ αὐτῇ μάρτυς αὐτόπτης.

Ἡ κυρία εἰργάζετο δραστηριῶς χωρὶς νὰ τὴν διαφεύγῃ οὔτε μία βελονιά οὔτε μία λέξις ἐκ τῆς διηγήσεως τῆς πλυντριάς.

— Ἐ, καὶ τώρα; εἶπεν ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν ἀφ' οὗ ἡ πλύντρια ἐσιώπησε.

— Καὶ τώρα, ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία. Ὅταν εἶδα ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐμβῆκα εἰς τὸ λεω-